

interesse forekommer det mig, at Indenrigsministeren kun havde et at gøre, og det var at forberede en saa snarlig Overgang som muligt til Statsdrift af Telefonvæsenet. Men har den højtærede Indenrigsminister af Grunde, som han sikkert vil oplyse for os, ikke fundet det rigtigst at gaa denne Vej, mente han, det var rigtigst at tage Hensyn til de bestaaende Selskabers, hvad man fra konservativ Side plejer at kalde, velerhvervede Rettigheder, maa jeg ganske slutte mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) og sige, at saa var de Rettigheder, som Kjøbenhavns Kommune har efter sin Overenskomst af 1889 med Telefonselskabet lige saa velbegrundede, lige saa velerhvervede som dem, Telefonselskabet var berettiget til at paakalde. Men dem har den højtærede Indenrigsminister ganske sprunget over, ganske tilsidesat og navnlig ikke blot i Kjøbenhavns Kommunes Interesse men i de kjøbenhavnske Borgeres og de kjøbenhavnske Grundejeres Interesser. Det Forslag, man oppe fra vor Side ønskede at fremsætte, ønskede ind i Koncessionen om Afgørelse af Stridigheder mellem kjøbenhavnske Husejere og Telefonselskabet, var saa maadeholdent og saa billigt, at det er mig ganske ufatteligt, at den højtærede Indenrigsminister ikke har taget Hensyn dertil, og endelig har det været os i allerhøjeste Grad paafaldende, at vi endnu ikke, uagtet der er gaaet en rum Tid, efter at Koncessionen er bleven publiceret, have faaet at vide, hvilken den betydelige Takstre reform skulde blive, som den højtærede Indenrigsminister har lovet os. Maaske den højtærede Indenrigsminister senere vil udtale sig derom.

Jeg havde tænkt mig at gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Justitsminister, nærmest paaskønnende for Resten. Spørgsmaalet vedrører just ikke ham, men de Mænd, der ere under ham, og da særlig de dygtige Overlæger, vi have paa Sindsygevæsenets Omraade, og angaar en Reform paa Sygeplejens Omraade, en Reform, som jeg imidlertid ikke tror er tilstrækkelig omfattende, idet jeg tror, at de Beløb, som den højtærede Justitsminister har forlangt til den ny Sygeplejes Indførelse paa vore Sindsygeanstalter, vil vise sig utilstrækkelige; men jeg skal af Hensyn til den fremrykkede Tid lade dette Punkt ligge til en anden Gang. Der er ogsaa andre Forhold, Forhold ved Sindsygeanstaltens Regnskaber, som jeg tror trænge til at paatales.

Derimod vil jeg gerne slutte med nogle Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Vi have jo haft den mærkelige Skæbne her i Danmark i en meget lang Aarrække at se, at den samme Mand har været Finansminister og Konsejlspræsident. Vi havde det under det lange Estrupske Ministerium, ligesom ogsaa i det Fønnesbechske Ministerium før den Tid, og nu igen under det nuværende Ministerium. Men hvis man vilde spørge, hvorvidt man under denne heldige Kombination, som det jo er, og som jo ogsaa stemmer med de bedste engelske parlamentariske Traditioner — i den Henseende have vi jo dyrket den engelske Parlamentarisme — har set heldige Følger med Hensyn til Finanslovens Skikkelse, navnlig dens ydre Fremtræden, og det er det, jeg her tænker paa, maa jeg rigtignok sige, at det har man ikke. Jeg tror, at et værre Monstrum, end Finansloven er i sin ydre Fremtræden, skal man lede længe efter; end ikke Kjøbenhavns Kommunes Budget kan i den Henseende bære Vand mod den. Det er saa meget mere beklageligt — jeg skal straks komme til, hvad jeg sigter til — som det fra alle Sider anerkendes og indrømmes, at et bedre, omhyggeligere og klarere affattet offentligt Dokument end det danske Statsregnskab skal man lede længe efter. Det Regnskab, der affattes fra Statens Side, Hovedregnskabet, altsaa Redegørelsen for, hvorledes Regnskab forholder sig til Budget, er fortræffelig gjort, gjort efter et fortræffelig rationelt System og særdeles omhyggelig gennemført; men selve det Grundlag, paa hvilket Regnskabet hviler, nemlig Budgettet i Finansloven, er højest uheldigt affattet. Jeg kan godt forstaa, hvorledes det gaar til. Selvfølgelig komme de enkelte Ministerier hver med sit Budget, og de komme formodentlig saa sent — det kender man ogsaa andetsteds — at der ikke bliver Tid til at gennearbejde dem i Finansministeriet. Ogsaa det forstaaer jeg. Men Forslag til en principiel Omordning til Tilvejebringelse af Ensartethed mellem Affattelsen af de forskellige Ministeriers Budgetter er noget, der kunde ske fra Finansministeriets Side længe forud, uden at det behøvede at staa i noget Forhold til selve det foreliggende Finanslovsforslag. Allerede hele den Side af de enkelte Ministeriers Budgetter, som vedrøre Embedslønninger, er affattet efter meget forskellige Principper, og jeg skal nævne et Lønningsforhold, som forekommer mig i allerhøjeste Grad kuriøst. Jeg kan,